

LAS DOS AMIGAS

De los bares de moda
recordaré la imagen
de dos chicas riendo, sentadas al fondo,
una al lado de la otra, mientras bebían
vino rosado con burbujas. Dulce.

En la barra se agrupan los hombres
de pie, indolentes como palmeras,
pasan por encima de las mesas
sus ojos lentos de reflectores
sigilosos en busca de presa.

Mientras la noche pasa,
el alcohol hace emerger los deseos.
Las dos chicas se enzarzarán entre ellos.

Hay una, a la que el tiempo no angustia,
que habla, y confía que la magia
de una palabra quizás le descubra
al que busca, corazón de fruta.

La otra ha escogido al más atrevido.
Tumbados los dos en un diván,
entre vasos ya casi vacíos,
sólo se besan. Inquietos, miran
a veces a sus ojos, y callan.

Cuando la noche acabe, enseguida;
ocurre antes de lo que se piensa,
os iréis, casi sin mirar

a nadie. Os pesará en el cuerpo
hasta el vestido. Tras de vosotras
se cerrará el ruido del bar
y un taxi buscará vuestra cama.

En las escaleras, a estas horas,
encontráis siempre un viejo que os mira
dado vivo, le saludareis
graciosas, sin prestarle atención,
porque le conoceis hace tiempo
y sabéis que no entrará en el juego.

LA VENTANA ABIERTA

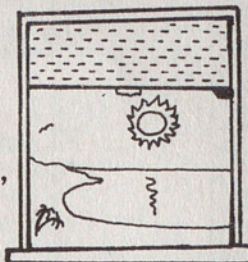
Tú, que has perdido al pájaro.
vas a la ventana y de medio cuerpo,
esperas, hacia fuera.

Desde los párpados de oro
-como un cántaro que no acaba
nunca de vaciarse sobre un pozo-

hechas tu mirada
sobre los soldados que pasean por tu calle,
sobre los hombres que se pierden con la prisa,
por encima de mujeres que llevan carros
de niños, vientos y telas para que tiendan
un delantal, un nuevo vestido a buen precio.

Vuelves. Desplegar sábanas, una y otra vez,
sábanas en abanico abriéndose sobre extensiones
lamidas por el amor, (también económico).

Pequeños paisajes
por donde viene un hombre con su flauta
o un hombre con la cara blanca que escribe poemas
y te llena el delantal de palabras,
te roba tus cintas de caset,
te roba tu día libre, te lleva junto al mar,
te lleva,,,
Sonará el timbre y abrirás la puerta,
Vendrá la señora y explicarás que voló el pájaro
por la ventana abierta.

CANNES '81

13 - 27 MAI

En el fons del meu cor hi ha un robí.
El robí és "estimaré la dona que
no em dongui repós". El robí, vermell,
reflecteix imatges on hi distingueix
noies tranquil·les i enamoradisses.
No esperaré mai més l'autobús i seu-
ré, per sempre, davant la porta de la
meva estimada per a tocar-li els ca-
bells a ple sol.

Las esperanzas
d'en Jimmy

III CAPÍTULO

RESUM DEL PUBLICAT:
JIMY I SUSY S'ENTENEN BE' FINS
QUE ARRIBA ANNA...

Eran las cuatro cuan-
do me puse a dormir. Ella
conocía el peso de mi co-
razón. Pero me asalta la
certeza de que Ella soy
también yo, de que yo soy
también este otro, por el
que paso y me saluda: "Ho-
la, no sientes al acostar-
te cómo te pesa el cora-
zón."

DE SEGUIT
VAIG ENTEN-
DRE QUE ANNA
S'INTERPOSARIA
ENTRE SUSY
I JO.

ANNA!, QUAN
DE TEMPS...

LAS SEVES
FASTIGOSSES
MANS BUSCAVEN
EL COS DE
SUSY...

ES UNA HISTÒRIA REAL!!
REAL COM LA MATEIXA VIDA!!

AIXÍ
ÉS,
AMIC...

EL QUE MÉS ODIAVA ERA LA
SEVA MANDÍBULA. ALA MIT EM
DES PERTAVA EN MIG D'HORRI-
BLES MALSONS.

VAIG FER EL POSSIBLE PER ACOSTARME MÉS
A SUSY. VAIG CONÈIXER UN PARADÍS ARTI-
FICIAL AL COSTAT DE SUSY...

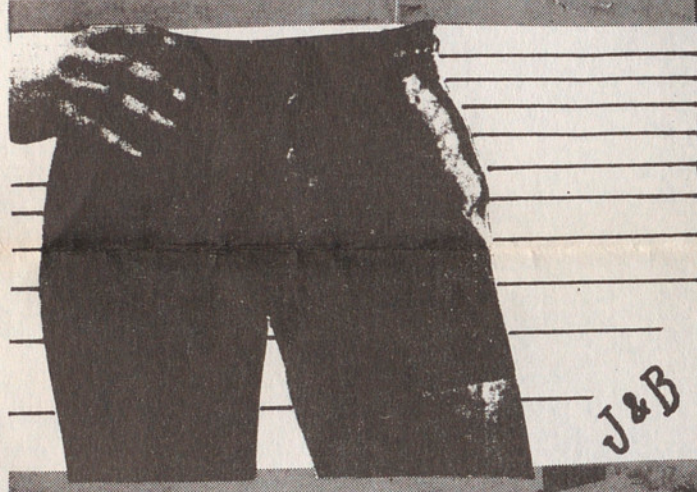
PERÒ ELLA NO ENTENIA EL
MEU ESFORÇ.

JIMY, ANEM A
DONAR UN VOL
BE' FINS...
DESPRÉS

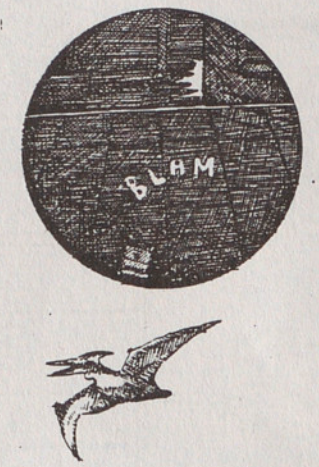
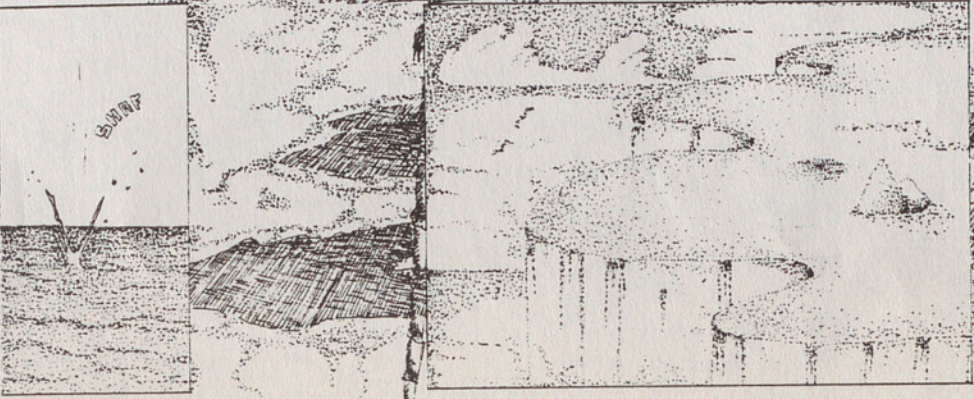
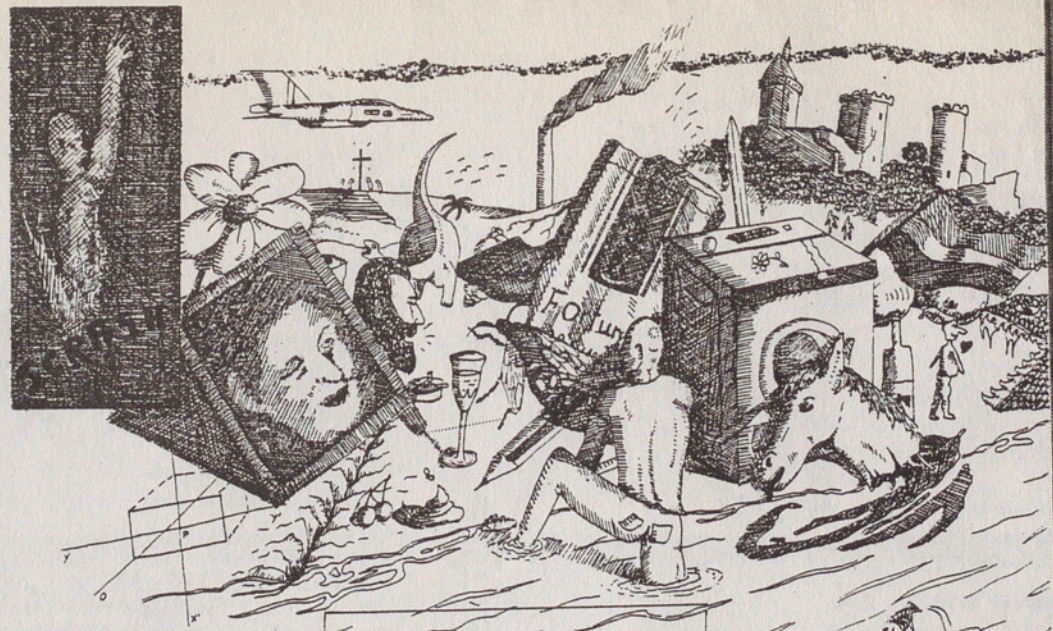
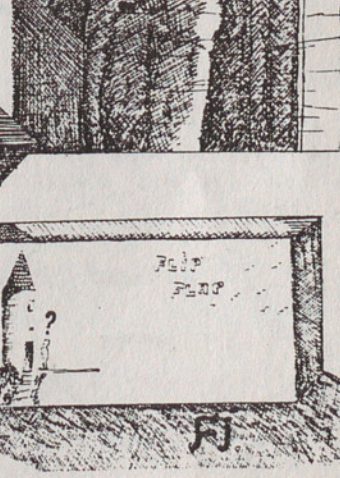
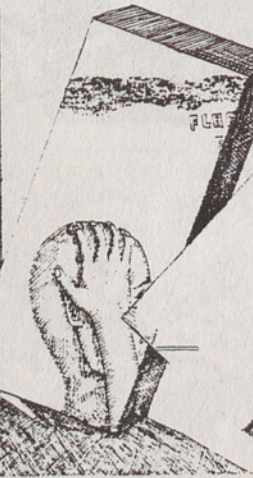
Una mujer que quiso o-
cupar todo su tiempo en
su pensamiento. Por la no-
ches rondaba los bares don-
de se reunían los hombres
y escogía al primero que
le ofrecía casa y comida.
No se enamoraba de ningún uno
les ofrecía amor y horas
y luego, continuaba su ca-
minar a través de las ie-
deas, ayudada a veces por
el LSD.

L'altre dia em trobo a la Maial. La Maial és tot un sistema de vida, tota una nova manera de donar-se cops de cap contra el món. La vaig trobar vora el "Chupitus" i plovia suau. Ella no duu mai paraigües. Jo, amb el meu, m'hi vaig atansar i li vaig posar al damunt fins tocar-li el cap. Tenia un dia d'aquells de ri-alla fàcil i acudit enginyós, i, a més d'estirar-li el cap amb el paraigües, li es-tirava. Això la devia molestar, perquè és una noia molt estricta en quant a la se-va forma d'actuar. Mai beu una cervesa si després no en venen unes quantes més i opina que al mal temps bona cara, que els paraigües són un invent d'aquesta socie-tat corrupta i desintegradora. Encara recordo aquell dia que, després d'haver-nos pres un parell de cerveses i d'haver-la convençut que el seu amor, ja no corres-post, no havia d'enfonsar-la, vam sortir d'aquell bar i nevava. Nevava! Sabadell, una lleu capa de blanquet. Ella volia fer-me jugar tirant-me neu, però jo no esta-va per a jugar a res perquè em moria de fred i tenia el cap en cambre blaves. Ai-xò, a ella, no està bé de fer-li. Ja no et mira sinó és de reüll. La neu és per a jugar perquè és com el sol que surt per a tothom i no és com els paraigües que només són per alguns. Es va aturar vora del sortidor del passeig i jo, sense ado-nar-m'hi, vaig avançar un bon troç més lluny. Aparentment vaig esperar-la. Cony! No ve-nia i estava palplantada mirant abstreta en horitzontal. Vaig estar una estona llargeta movent els peus i el cos per a no tremolar. "Hi, Maial, et quedes o vens cap amunt. Jo vaig a l'"Espanyol". "No, no, em quedo". I m'en vaig anar. Abans, vaig veure com un llençol fi i blanc de neu reposava sobre els seus cabells esbullats

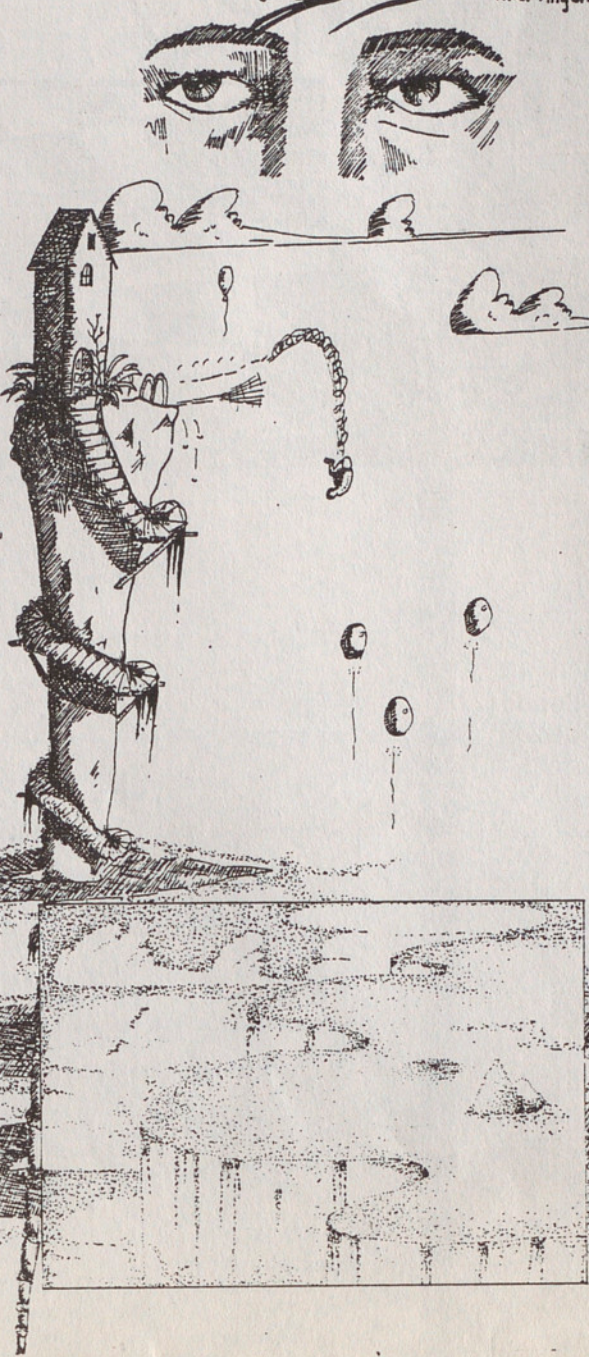

Això va passar una tarda després de dinar. Després de dinar, la gent (al-guns) fan migdiada. D'altres treuen el cap per les finestres i veuen uns altres que també ho fan. Jo era petit i voltava per la casa. El giradiscos funcionava a tot volum. M'hi vaig atansar: entre tanta son un disc revivia i saltava, plorava els seus desficiis a una agulla. Al front, just sobre la cella esquerra i una mi-ca descol·locat, tenia un gra de pus. Ho havia vist al matí, quan em vaig posar davant el mirall.

Jo, que llavors no tenia ni un segon de repòs, ho vaig voler provar. Era necessari. No podia evadir quelcom que m'acudia tan cristal·lí, amb aquell color tan gelàtic que té la veritat. En un moment vaig tornar a estar enfront de la màquina amb la caixa d'eines del pare. Només calqueren uns cops de martell i a-fluixar algun tornavis. Destre com mai ho he estat, l'agulla, el braç d'aquesta i una romanalla del plat, quedaren sobre el moble. Ningú no em va sentir, ni tan sols les cares de darrera les finestres tenien esma d'observar-me. Quan vaig notar l'a-gulla sobre el gra sabia que no el rebentaria. Els balles van tocar totes les cançons, totes les melodies. Ningú es va deixondir, només jo del meu somni d'infant

Les nines
ruses

Avui al cinema, amb la Teresa, us ho juro, planava a un metre de terra i, entre una boirina fina, entrellucava una pel·lícula de mar i de roques. Un porro fumant a la sala de cine és millor que un final de partit amb gols. Després, amb el fum encara als pits, he llençat la burlla tres butaques enllà. Rialles i soroll de cerveses buides, i el bram del mar a les roques. Calm o enfurismat, l'lis o encreg-tat amb sanefes blanques. Surtint, portava el braç d'ella sobre el meu i parlava amb l'úndin del llibre, de les coses que ha escrit, de la pel·lícula que no li ha agradat. Jo i un braç travessat Sabadell com una professió roent. La Plaga de Gas i els bífies que, de tant llunyans, són menys que titelles d'un teatri. Girar can-tonada, "La caixa", i el seu pare que surt perquè ha vingut a buscar-la perquè ell creu que ella ha anat a una conferència però no deu ser així perquè a dins no hi era i sortint per la porta veu la seva filla caminant de braçet amb un noi amb americana "progre" i amb ulleres i mal afeïtat i això sí que és gros. Doncs, vet aquí que les boques tancades són les més xerraires i que, pare i filla, cap al cotxe i ni un mot. "Teresa, m'en vaig". Només em contesta el cap, i via a fora, ni d'esbrancar-me ni de mirar-me tindràs temps.

AC DC

Viscoso coraçón.
Viscoso asunto este
de la vida: verme
y no verme, y esperar
si será el fin del mundo
o si mi novia habrá
huido con su alhifil
a visitar el museo de cera
en un tranvía vacío
que sólo ara en la muerte.

I EL PA DE PE-
SSIC, QUÈ? VE O
S'HA D'ANAR A
BUSCAR?

